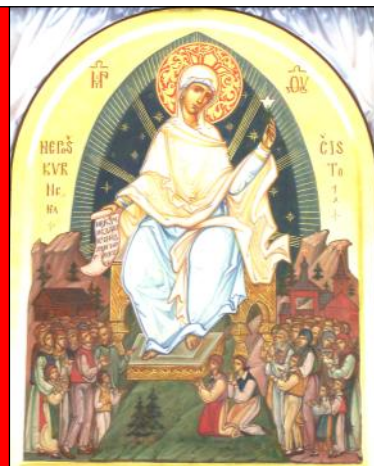

LITMANOVSKÉ ZVESTI č. 16

Správy z pútnického miesta - z Hory ZVIR

Február - Marec 2014

Milí pútnici, milí čitatelia elektronickej podoby našich Zvestí, všetci Bohom milovaní bratia a sestry v Kristovi.

Po malej februárovej púti 9. 2. 2014 sme mali na Zvire bezsnehové dni. Okrem bežných pútnikov prichádzali postupne na Horu prázdninujúci pútnici zo všetkých

troch krajov Slovenska a aj tí, ktorí dokázali spojiť lyžovačku v miestnom lyžiarskom stredisku s modlitbou na Mariánskej hore.

Nie veľkou účasťou, ale otvoreným zdieľaním na konci, sme prežili v sobotu 22. 2. duchovnú obnovu.

Pôstnou večierňou 2. 3. 2014 sme sa ladili už na začiatok Veľkého pôstu, ktorý začal na druhý deň v pondelok.

Na marcovej malej púti slúžil, horlivo kázal a duchovne povzbudzoval o. Jozef Urvinítka, vicerektor prešovského seminára.

Jezuitskí novici, ktorí absolvovali v Košiciach deväťdňový ikonopisecký kurz prišli 10. 3. 2014 na Zvir, aby si dali posvätiť svoje ikonopisecké prvotiny.

Na aprílovej malej púti 6. 4. 2014 očakávame na Zvire vладыку Milana Lacha.

o. Vasil Kindja

MODLITBA

PÔST

ALMUŽNA

Svedectvo pacienta

Príbeh môjho obrátenia

Prišiel na Horu Zvir, či by sme mohli spolu urobiť rozhovor do časopisu, ktorý vychádza v maďarčine. Po zodpovedaní na jeho otázky bol som zvedavý aj ja na jeho príbeh príchodu na Horu Zvir. Je jeden z mála tých, ktorý prisľúbili a naozaj splnili sľub a napísali svoje osobné svedectvo, či skúsenosti s Horou Zvir a lebo so svojim duchovným napredovaním. Pán Alojz.

Na jar v roku 1990 som mal 45 rokov. Lekári ma poslali na liečenie do Vyšných Ružbách s diagnózou srdcovej neurózy. Nakoľko bývam na nížine, netajím sa láskou k horám, k lesom a k prírode.

Jedného dňa som zorganizoval s ostatnými

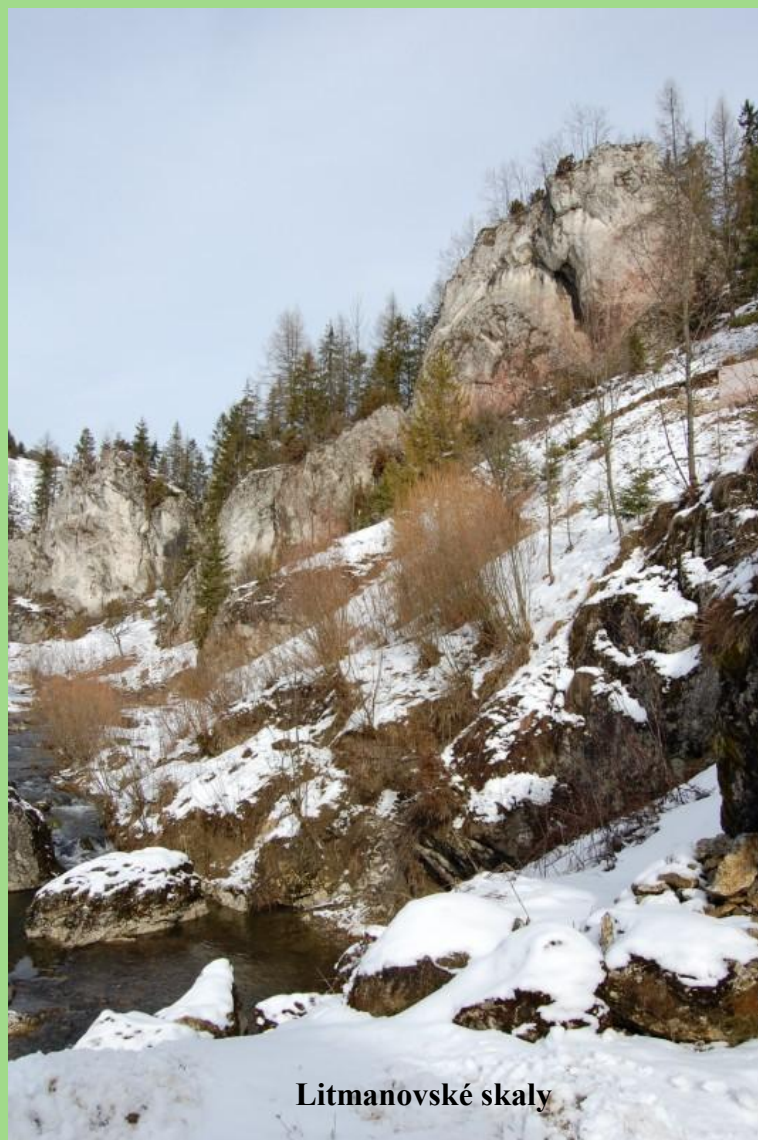
pacientami malý peší výlet smerom na sever, aby sme objavili prielom jarabinského potoka. Dočítal som sa o ňom v turistickom sprievodcovi. Našli sme začiatok kaňonu a dobre sme sa zabávali počas lezenia po skalných výmoľoch. Asi po hodine sme stratili turistické značenie. Dúfajúc, že sa neskôr predsa len objaví, pokračovali sme ďalej, až kým sme nestratili aj samotný potok. Nakoniec sme nevedeli, kde

vlastne sme. Pohltila nás rozsiahla dolina, z ktorej nebol žiadny výhľad. Nakoniec sme vyšli nad nejakými družstevnými maštalami, kde nám prezradili, že sme iba pár kilometrov od hraničnej

Jarabinský prielom

čiary, pod Horou Zvir. A keď pôjdeme ďalej, zadrží nás hliadka hraničnej polície.

Litmanovské skaly

Asi po pol hodine sa nám otvorila panoráma dedinky obkľúčenej čudnými skalami, ktoré akoby boli vyrastali z rovnej zeme. Pociť nevedného dobrodružstva sa prehĺbil vtedy, keď som sa opýtal miestnej babičky na niečo a nerozumel som jej ani slovo - až na názov obce, lebo hovorila akousi neznámou archaickou slovanskou rečou. Ja, Maďar, som nevedel, čo si mám o tom myslieť. Dovtedy sa nedalo veľa počuť o Rusínoch, lebo bolševický režim uznával iba ukrajinskú národnosť.

Do kúpeľov sme sa vrátili opäť za dobrodružných podmienok, akože inak - stopom. Tento zážitok mi hlboko utkvil v pamäti, akoby to bolo čohosi predzvesť. Ani ma až tak veľmi neprekvapilo, keď som sa v septembri dočítal v denníku Smena, že sa v Litmanovej zjavuje krásna postava mladého dievčaťa, ktorá tvr-

dí o sebe, že je „Nepoškrnená Čistota“, čiže Panna Mária. Kde inde by sa mala zjavovať, než v tejto mystickej dedinke?

Na druhý rok priniesla Smena fotografiu PET-flaše, ktorú priniesla rodina z Moravy a zavesila ju na kríž pred majdanom, kde sa zjavovala Svätá Panna. Flaša bola vytiahnutá z mrazničky a privezená v chladiacej taške, nakoľko bol v nej ľad z vody prameňa a v nej zreteľná busta, polovičná postava Madony s dieťaťom, akoby vytesaná do ľadu. Od tejto chvíle som nemal pokoja, neustále som myslel na to, ako sa tam dostať, keďže nevlastním auto.

A na to, o dva roky som opäť dostal poukaz do Vyšných Ružbách, kde v prvú júnovú nedeľu vypravili zájazdový autobus na vopred ohlásené zjavenie Panny Márie. Cítil som neopísateľný a nepochopiteľný smútok, či doja-

tie v duši, keď som sedel v autobuse a zneli mariánske piesne z reproduktorov. Musel som si nechty zaryť do dlane, aby som sa nerozreval, na svoju hanbu. No, keď som zbadal na Hore asi päťdesiatistícový dav, behal mi mráz po chrbte, a už aj sa mi tlačili slzy do očí. Od chvíle, keď začala Hanka Servická, s hlasom anjela, spievať, taký hlas som dovtedy nepočul, lomcoval mnou neodolateľný plač, ale nielen mnou, ale mnohými ľuďmi, čo sa v tej chvíli javilo ako citová epidémia.

Prvá omša bola v staroslovienčine. Túto reč som počul po prvý krát a zvyšovalo to moje dojatie. Po troch hodinách, keď som sa vracal do autobusu, som mal oči zapuchnuté od plaču a nebol som v tom sám. V autobuse som sa podelil o svoje zážitky a oni mi tam oznámili, že som sa práve obrátil a nech sa pousilujem čo najskôr vyspovedať. Ja, ktorý som nebol v kostole 25 rokov, hoci bývam 100 metrov od neho! A darovali mi rozmnožený čierno-biely obrázok Božieho milosrdenstva. Od tej chvíle som

začal navštevovať bohoslužby v našom meste, a po dlhom váhaní som sa vyspovedal, s dlhým zoznamom hriechov v ruke, ktorý som samozrejme čítal. V nasledujúcom období som uskutočnil in-

váziu na mestskú knižnicu, odkiaľ som prečítal všetky maďarské a slovenské knihy, týkajúce sa viery. Chcel som, aby sa moja viera zakladala na vedomostiach, na ktorých sa dá postaviť pevná stavba. Od tej doby každý rok navštevujem Litmanovú a Nepoškrnenú Čistotu, ako vďaka za svoje obrátenie. Posledných desať rokov chodím pešo z Vyšných Ružbách na obrátku. Takže tých tridsaťdva kilometrov zvyknem obetovať ako pokánie za svoje stádo hriechov, ktoré som pásol za svojho života. A aj za to, že vo veku 25 rokov som sa preboril cez ľad zamrznutého Váhu, kde bola hĺbka tri až štyri metre. Neklesol som však ku dnu ako sekera, lebo sa pod moju vetrovku nabral vzduch. Keď ma jeden známy po dlhom váhaní vytiahol dlhým konárom, zanechal som po sebe päť až šesť metrový kruh, kde som rukami lámal spórovateľý ľad, než som zachytil pevnejšie miesto.

Volám sa Alojz, mám 68 rokov a pochádzam z juhozápadu. Milujem veriaci národ Východného Slovenska. Litmanová aj Spiš sa stala mojou druhou vlasťou, vďaka Panne Márii.

Od svojho obrátenia som vykonal púť do Svätej Zeme, Lúrd, Medžugoria /štyrikrát/ a dvakrát som absolvoval dve rôzne cesty Sv. Jakuba do Santiaga de Compostela, v celkovej dĺžke 1200 km, za čo sa neviem dosť poďakovať Ježišovi, ku ktorému ma priviedla Panna Mária, hoci som si predtým nevedel prestaviť lásku muža k mužovi. Ale postupne som pochopil, že Ježiš nie je ani tak muž, ako stelesnená Láska sama.

Alojz Jóba

Z kázne z februárovej malej púte

Na malú púť sa čítalo evanjelium o farizejovi a mýtnikovi. Ponúkame niekoľko myšlienok z homílie.

Bratia a sestry, komu adresoval Ježiš dnešné podobenstvo o farizejovi a mýtnikovi v chráme? Sv. Lukáš píše, že práve tým, **ktorí si namýšľali, že sú spravodliví.**

„Dokonalý“ farizej sa v chráme predvádza a predovšetkým odsudzuje mýtnika. Úprimný mýtnik vie, ako na tom je, preto prosí Boha o milosrdenstvo. **Ktorý z nich odchádza ospravedlnený? Kajúci mýtnik...**

Koľko „spravodlivých“ kresťanov dnes odsudzuje všetkých a všetko? A celkom slušným terčom tých „spravodlivých“ kresťanov je mladá generácia.

Vypočujme si, či si jedna z mladých o tom myslí. Je to Oľga z Ruska a píše v liste:

My sme ešte živí, ale v skutočnosti už nežijeme. Píšem Vám, pretože ste ešte nezabudli na takých, ako som ja. Prosím Vás o to, aby ste môj list zverejnili. Pre mňa je veľmi dôležité, aby si tento môj list prečítali mladí chlapci a dievčatá. Chcem, aby niečo pochopili, aby o tom potom rozmýšľali. Ani ja a mnohí iní z môjho okolia sme predtým o týchto veciach nič nevedeli a ani ich nechápali.

Mám 18 rokov. Volám sa Oľga. Priezvisko Vám neprezradím. Pred dvoma rokmi som ochorela na AIDS. V nemocnici nie som jediná, sú tu so mnou ďalšie priateľky a priatelia. Teraz sa na svet pozeráme už inak.

Prečo ste nás vy dospelí hodili pod tank? Prečo ste nás rozvrátili sexom, pornografiou a drogami? Boli sme ešte len deti, keď nás naši otcovia ponúkali iným do postele. A naše matky za nás, za svoje deti, dostávali peniaze... Ste to Vy, ktorí ste vinní za naše choroby a smrť!

Vy – dospelí - ste chceli slobodu, „odreagovanie sa“ a „pôžitok“. Podporovali ste homosexuálov, schválili ste pornografiu, chceli ste viac peňazí. Propagujete „voľné vzťahy“, robíte všetko, aby ste uspokojili svoje túžby. Lenže my umierame! My pomaly umierame a nepotrebujeme, aby ste nás klamali, že sa nič nestalo, že budeme žiť... Nikdy už nebudeme poznať pravú lásku, nebudeme mať rodiny, nebudeme mať vlastné deti. Ešte Vám nedochádza, čo sa deje s našou generáciou, ktorá prišla po Vás?

Ešte sme živí, ale v skutočnosti už nežijeme. Ukradli ste nám naše detstvo i našu budúcnosť. Keď na ulici stretávam starých ľudí, prežívam zvláštne pocity, ktoré nedokážem ani opísať. Je v nich hnev, zlosť, strach, závisť, bezmocnosť aj neschopnosť čokoľvek zmeniť. Neskoro! My mladi, ktorí zomierame, nevieme, čo je to pravá láska, nerozumieme takým slovám ako „hanba“, „morálka“! Obsah všetkých týchto slov zmizol

ako zo škôl, tak aj zo života. Vás ešte o význame týchto slov učili, preto sa dožívate 60, 80 i viac rokov. Ale my sa ich nedožijeme! My zomrieme mladi! Prečo? Moji štyria kamaráti, bývalí spolužiaci, už zomreli. V márnici leží mládež. My sa už navzájom pochovávame.

Prečo ste nás nevarovali pred Vaším „bezpečným sexom“? My chceme žiť! Radšej by sme drelí na poli, jazdili na traktore, než v autách zahraničných značiek a zomierali na AIDS. AIDS a syfilis sa už stali medzi nami také normálne, ako je chrípka. Kedysi som sa bála mužov, teraz sa už ničoho nebojím, iba smrti. Je mi už všetko jedno. Nech sa teraz boja oni. Za „potešenie“ dostanú „odmenu“.

Boli sme deti, nevedeli sme, ako sa deti rodia, mysleli sme si, že ich prinášajú bociany.

Kiežby sme čo najdlhšie boli zostali v tejto detskej nevedomosti a nepoznali Vaše zneužitie. Nikto sa s Vami nebude za nás súdiť. Vy ste

predsa nikoho z nás vlastnými rukami nezabili. Vy ste postupne rozvracali naše životy, vychovali svojimi „obrázkami“. Vašimi filmami. Vy ste nám v školách našepkávali, ako s „tým“ bezpečne a správne zaobchádzať v pivniciach a vnucovali ste nám devastujúce filmy a časopisy. Dnes ste s tým neprestali, ďalej pokračujete, ničíte životy detí ešte mladších ako sme my. Čo Vám to nestačí? Ešte nebolo dost' obetí?

Aká by som bola dnes vďačná tomu, kto by mi vytrhol cigaretu, kto by mi vytrhol injekčnú striekačku, kto by mi dal pár faciek za to, že ponúkam svoje telo druhým, kto by si so mnou o všetkých tých nebezpečenstvách pohovoril. Ved' stačilo tak málo, aby ma vytiahol spod tanku, pokiaľ to bolo ešte možné.

Prosím Vás pomôžte tým, ktorí Vašu pomoc potrebujú. Bud'te otvorení voči tým, ktorí týmto mladým ľuďom slúžia. Prosím Vás, schvált' zákony, ktoré budú zakazovať pornografické filmy, pornografickú literatúru, drogy, alkohol! My totiž umierame a Vy s nami!

Kto ovláda a riadi tento tank? Nečestní, ziskuchtiví „slobodní ľudia“, bez hanby, zodpovednosti a svedomia. A my sme pod nimi... Mladí ľudia, rozmyšľajte nad týmito slovami a nedovoľte, aby sa niečo také stalo aj Vám!

OLGA, Rusko, Krasnodarský kraj, 2001 M ROSA I Jún 2004 21

Nie je to krásna duša? Pri svojom zomieraní ešte má silu myslieť na iných mladých, aby žili, aby sa veci zmenili k lepšiemu.

Bratia a sestry, kto môže za to dievča v Rusku? Kto je vinný? Mladí? Sami? Od koho sa to učia? Už malé dieťa vie napodobňovať starších... Kto im ponúkol alkohol, drogy,... Kto zanedbáva ponúkať vyššie veci? Sme my dospelí naozaj takí čistí a nevinní voči tomu všetkému a môžeme ich len kritizovať?

Ak stretáme na našich uliciach, zábavných podnikoch, podobných mladých, prečo ich ihneď odsudzujeme, pohoršujeme sa na nich...? Prečo ich hneď kritizujeme, opovrhujeme nimi? Prečo ihneď vyžarujeme zo seba negativizmus,

posúdenie, odsúdenie?

Komu to prospieva? Viete komu? Diablovi. Tu ide o zlo. Nejde o ohováranie, odsudzovanie. Na to je presnejší výraz. Ide o **zlorečenie**. Keď hovoríme o zlé, je to zlorečenie. My zlorečíme. Zapamätajte si to slovo. Si kresťanom preto, aby si zlorečil?

Čoraz častejšie počujeme my kňazi od detí a mládeže bolestné vyznania: „Otče, nehovorte už radšej o požehnaní, lebo my sa cítíme byť skôr **deťmi prekliatia**. Na ulici od rovesníkov, ba aj od učiteľov a rodičov počujeme **slová prekliatia, agresie a vulgárnosti a nie slová požehnaní**.“

kresťana sa takýmto myslením a postojmi stáva omnoho jednoduchší a pohodlnejší. Človek získava množstvo ho-dín navyše, napríklad na sledovanie televízie a driemanie, lebo načo by už viac strácal čas takými planými činnosťami, akými sú napríklad štúdium Svätého písma, poznávanie Boha prostredníctvom modlitby, prosby za rodinu a za svet, požehnávanie iných, zápas so silami zla, či kontakt s blíznymi pre Krista. Taký fatalista ani nepohne prstom. Môže ostať pohodlne sedieť v kresle a do konca života iba vegetovať a cítiť sa dokonale istý vo svojej „viere“ a v kritike iných.

Čo robil Ježiš? Odsudzoval, zlorečil? Akurát tak farizejom adresoval - bedá vám. Vieme, čo robil - dobrorečil, požehnával. Čo nám hovorí Ježiš cez evanjeliá? Odsudzujte? Preklínajte? Ohovárajte? Nič také.

Ježiš nám hovorí: „*Nesúd'te a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení!*“ (Lk 6, 37). Povedal aj neuveriteľné slová, v ktorých je ukrytá sila pre budovanie lepšieho sveta: „*Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, čo vás nenávidia, žehnajte tým, čo vás preklínajú a modlite sa za tých, čo vás potupujú*“ (Lk 6,27-28).

Bratia a sestry! Kto bude žehnať? Tí, čo neveria? Z ich strany budeme radi, ak nebudú preklínať. Ale Boh chce nás, vás, teba, mňa urobiť požehnaním pre iných. Kto poukáže a naučí tie vyššie veci dnešných mladých? Kto ich bude žehnať a mať rád? Kto prestane zlorečiť a vysielat' prekliatia?

Nám „dobrým“ kresťanom hrozí jedna vec – teológia fatalizmu – to je to, že ja nezmôžem nič, veď to tí druhí, tam hore... Život takého

Bratia a sestry, čo budete robiť v dnešný večer? Vypnete rádio a zapnete televízor? Budíš, budú správy, ktoré sú však zväčša hovorením o zle, takže často, veľmi často vlastne zlorečením. Potom ešte nejaký film a... však už nevládzem. Odmodlím sa Otče náš a padnem do postele. O tomto je naša viera?

Čo keby si dnes večer pol hodinu žehnal všetkých známych a všetkých svojich nepriateľov?

Z kázne o. Vasila Kindju

Z marcovej malej púte

Otec **Jozef Urvinitka**, vicerektor kňazského seminára v Prešove, v kázni okrem iného povedal:

Brat, sestra, čas pôstu má byť pre nás istým zastavením sa nad svojím životom, reflexiou nad sebou samým. Keď sa telesne postíme, tak zachovajme aj duchovný pôst... Postíme sa od hriechu a prosíme o Božie svetlo do našich životov.

Žalmista v päťdesiatom žalme prosí o čisté srdce a nového pravého ducha. Nemôžeme žiť aj v Božom kráľovstve aj v kráľovstve sveta a Zlého. Opusť hriech... Rozviaž hriešny vzťah... Sme tu na Hore, aby sme odišli s novým Božím Duchom. Prijmeš Eucharistiu, aby v tebe pulzovala Kristova krv, Kristov život...

Nebuďme odborníkmi na životy tých druhých, ale predovšetkým na svoj.

Svätenie ikon na Zvire

V úvode sme spomenuli, že jezuitskí novici absolvovali v Košiciach v *Centre Spirituality Východ - Západ Michala Lacka* ikonopisecký kurz. Viedol ho páter Juraj Dufka SJ.

Počas deviatich dní sa priučali umeniu a technike písania ikon. Výsledky svojich prvotín prišli posvätiť na Horu Zvir so svojim novicmajstrom pátrom Janom Adamikom SJ a so sóciom novicmajstra pátrom Martinom Halčákom SJ.

Pridal sa k nim aj pán Jakub Halčák z Prešova, ktorý svoje umelecké danosti začal rozširovať už pred siedmymi rokmi o písanie ikon. Priniesol posvätiť nádhernú ikonu Bohorodičky Sedembolestnej, ktorú sám napísal.

**Tvojemu Krížu klaniamе sa, Vládca,
a Tvoje sväté vzkriesenie oslavujeme.**

Okrem pravidelného programu na Hore Zvir, ktorý je uvedený na našej stránke www.horazvir.sk máme už rok a pol **otvorené modlitebné spoločenstvo**. Strečujeme sa každý štvrtok od 19:30 v pastoračnej miestnosti na Zvire. Modlime sa dva ružence - jeden za duchovný rozvoj Hory Zvir a druhý za kňazov. Potom je ešte polhodinová adorácia. Srdečne pozývame pútnikov z blízkeho okolia. (Niektorí prichádzajú aj z Prešova.)

*Foto: o. Vasil Kindja, Michal Petriľák,
Dominik Petřík, P. Martin Halčák SJ
Obsahovo a technicky spracoval:
o. Vasil Kindja
Text neprešiel jazykovou úpravou.*